

Věc C-343/19

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

30. dubna 2019

Předkládající soud:

Landesgericht Klagenfurt (Rakousko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

17. dubna 2019

Žalobkyně:

Verein für Konsumenteninformation

Žalovaná:

Volkswagen AG

VĚC:

Strana žalující [omissis]

Verein für Konsumenteninformation

[omissis]

1060 Vídeň

[omissis]

Strana žalovaná [omissis]

Volkswagen AG [omissis]

38440 Wolfsburg [omissis]

NĚMECKO [omissis]

Ohledně:

3 611 806,00 eur s příslušenstvím (ostatní nároky – obecná sporná agenda)

1. Soudnímu dvoru Evropské unie se na základě článku 267 SFEU předkládá následující předběžná otázka:

Musí být čl. 7 bod 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech vykládán v tom smyslu, že za takových okolností, jako jsou okolnosti v původním řízení, lze za „místo, kde došlo ke škodné události“, považovat místo v členském státě, kde došlo ke škodě, pokud tato škoda spočívá výlučně ve finanční ztrátě, která je bezprostředním následkem nedovoleného jednání, k němuž došlo v jiném členském státě?

2. Řízení 21 Cg 74/18v vedené u Landesgericht Klagenfurt (zemský soud v Klagenfurtu, Rakousko) se přerušuje až do doručení rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie o předběžné otázce [*omissis*].

Odůvodnění:

I. Skutkový stav:

Strana žalující (dále jen „žalobkyně“) je nezisková organizace na ochranu spotřebitelů, která má právní formu sdružení (*Verein*) podle rakouského Vereinsgesetz (zákon o sdruženích) se sídlem ve Vídni, Rakousko. Mezi úkoly žalobkyně, zakotvené v jejích stanovách, patří soudní vymáhání občanskoprávních nároků spotřebitelů, které jí byly postoupeny za účelem vedení sporu. V řízení 21 Cg 74/18v vedeném u Landesgericht Klagenfurt (zemský soud v Klagenfurtu) žalobkyně vůči žalované uplatňuje (na žalobkyni postoupené) nároky 574 osob, které zakoupily motorová vozidla, na náhradu škody a domáhá se určení, že žalovaná odpovídá za škody, které ještě nelze vyčíslit a které byly způsobeny zabudováním motoru, který porušuje předpisy unijního práva, do zakoupených vozidel.

Strana žalovaná (dále jen „žalovaná“) je výrobcem motorových vozidel, který má právní formu akciové společnosti založené podle německého práva, se sídlem ve Wolfsburgu, Německo. Strana žalovaná je v obchodním rejstříku vedeném Amtsgericht Braunschweig (okresní soud v Brunšviku, Německo) zapsána pod značkou HRB 100484.

II. Návrhová žádání a argumentace účastnic řízení:

Žalobkyně se po žalované domáhá zaplacení 3 611 806,00 eur s přísl. a určení, že žalovaná odpovídá za veškeré škody, které ještě nelze vyčíslit nebo které ještě nastanou v budoucnosti.

Svůj návrh na zaplacení opírá o delikttní a kvazidelikttní nároky na náhradu škody a tvrdí, že všichni spotřebitelé uvedení v žalobě před tím, než se manipulace společnosti Volkswagen AG s výfukovými plyny staly veřejně známými, k čemuž došlo dne 18. září 2015, zakoupili v Rakousku buď od profesionálních prodejců automobilů, nebo od soukromých prodávajících (ojetá) vozidla, která jsou vybavena motorem, který vyvinula žalovaná (EA 189). Tyto motory jsou vybaveny zakázaným odpojovacím zařízením ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 715/2007 ze dne 20. června 2007. Zabudovaný software pro manipulaci s emisemi způsobil, že na zkušebním stavu byly vypouštěny „čisté výfukové plyny“, tj. výfukové plyny odpovídající předepsaným mezním hodnotám, zatímco v reálném provozu daných vozidel, tedy na silnici, byly znečišťující látky ve skutečnosti uvolňovány v rozsahu odpovídajícím násobku předepsaných mezních hodnot.

Žalovaná byla s to získat EU schválení typu pro vozidla s motorem EA 189 pouze díky tomuto softwaru pro manipulaci s emisemi. Ustanovení výše uvedeného nařízení poskytují individuální ochranu, jelikož pro vozidla, která žalovaná uvádí do prodeje, vždy musí být vydáno prohlášení o shodě ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 168/2013 ze dne 15. ledna 2015 o schvalování dvoukolových nebo tříkolových vozidel a čtyřkolek a dozoru nad trhem s těmito vozidly, které musí být předáno kupujícímu.

Újma vzniklá vlastníkům vozidel spočívá v tom, že pokud by jim byla tvrzená manipulace známa, tato vozidla by buď vůbec nezakoupili, nebo by je zakoupili za cenu přinejmenším o 30 % nižší. Příslušná vozidla byla od počátku vadná, a proto měla podstatně nižší hodnotu, než tvrdila žalovaná a než se domnívali vlastníci vozidel. Tržní hodnota, a tedy i kupní cena nepřipustně upraveného vozidla byla výrazně nižší než skutečně zaplacená cena. Částka odpovídající rozdílu představuje nahraditelnou škodu způsobenou uvedením v omyl. Podpůrně žalobkyně svůj návrh opírá o okolnost, že hodnota nepřipustně upravených vozidel je na trhu s motorovými vozidly a na trhu ojetých vozidel ve srovnání s vozidlem, které nebylo nepřipustně upraveno, značně nižší.

K návrhu na určení žalobkyně uvádí, že je třeba mít za to, že škoda způsobená vlastníkům vozidel se ještě zvýšila v důsledku zvýšené spotřeby pohonných hmot, nižšího počtu najetých kilometrů a nižšího výkonu motoru nebo vyššího opotřebení. Mimoto je třeba počítat s dalším snížením tržní hodnoty vozidel, která jsou údajně dotčena touto manipulací. Navíc hrozí další újma, například zákaz provozování dotčených vozidel nebo odnětí registrace. Tyto škody ještě nelze vyčíslit nebo ještě nastaly.

Mezinárodní příslušnost soudu, k němuž byla podána žaloba, žalobkyně opírá o čl. 7 bod 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále jen „nařízení č. 1215/2012“). K uzavření kupní smlouvy, zaplacení kupní ceny a předání nebo vydání vozidel vždy došlo v obvodu soudu, u něhož byla podána žaloba. V tomto případě se nejedná pouze o

následnou škodu, nýbrž o primární škodu, která zakládá příslušnost soudu. Tato škoda nastala formou zmenšení majetku spotřebitelů, a to nejdříve zakoupením a předáním vozidel v místě předání, tedy v obvodu soudu, u něhož byla podána žaloba. V tomto místě se poprvé projevilo delikttní jednání žalované a přímo poškodilo dané spotřebitele.

Žalovaná navrhuje, aby byl žalobní návrh odmítnut, a zpochybňuje mezinárodní příslušnost soudu, u něhož byla podána žaloba, podle čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012.

III. Dosavadní průběh řízení:

Předkládající soud žalované doručil žalobu a uložil jí, aby předložila žalobní odpověď. Žalovaná v ní vznesla námitku mezinárodní nepřislušnosti, o které nyní předkládající soud musí rozhodnout.

Právní posouzení

IV. Unijněprávní základ:

Příslušná ustanovení nařízení č. 1215/2012 znějí:

„[...] KAPITOLA II

PŘÍSLUŠNOST

ODDÍL 1

Obecná ustanovení

Článek 4

1. Nestanoví-li toto nařízení jinak, mohou být osoby, které mají bydliště v některém členském státě, bez ohledu na svou státní příslušnost žalovány u soudů tohoto členského státu.

[...]

ODDÍL 2

Zvláštní příslušnost

Článek 7

Osoba, která má bydliště v některém členském státě, může být v jiném členském státě žalována:

[...] 2) ve věcech týkajících se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti u soudu místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události; [...]"

V. K předběžné otázce:

Podle čl. 66 odst. 1 nařízení č. 1215/2012 se toto nařízení vztahuje pouze na řízení zahájená ke dni 10. ledna 2015 nebo po něm. Žalobkyně žalobu k Landesgericht Klagenfurt (zemský soud v Klagenfurtu) podala dne 6. září 2018, takže se na zahájené řízení použije nařízení č. 1215/2012.

Ve věci *Bier v. Mines de Potasse d'Alsace* (rozsudek Soudního dvora ze dne 30. listopadu 1976, 21/76, *Bier v. Mines de Potasse d'Alsace*) Soudní dvůr Evropské unie konstatoval, že příslušnost ve věcech týkajících se deliktů odpovědnosti podle čl. 5 bodu 3 nařízení č. 44/2001 (nyní čl. 7 bod 2 nařízení č. 1215/2012) se může zakládat jak na místě příčinné události (*Handlungsort*), tak na místě následku (*Erfolgsort*).

Místem příčinné události (*Handlungsort*) je místo, kde došlo k události, jež vedla ke vzniku újmy, to znamená každé místo, na kterém se zcela nebo zčásti uskutečnilo jednání, na které se vztahuje čl. 5 bod 3 nařízení č. 44/2001, resp. na kterém událost, jež vedla ke vzniku újmy, měla svůj původ. **Místem následku** (*Erfolgsort*) je místo, kde k tíži dotčené osoby nastávají škodlivé následky události zakládající odpovědnost za škodu. U škody na majetku způsobené deliktem je za místo, kde došlo ke škodné události, třeba považovat i místo, kde došlo ke zmenšení majetku, přičemž příslušnost soudu zakládá pouze místo, kde došlo k „původní škodě“, nikoli ale místo, kde došlo k případným následným škodám.

Podle judikatury Soudního dvora Evropské unie lze místo následku chápat pouze tak, „že označuje místo, kde událost, jež vedla ke vzniku škody a způsobila deliktů nebo kvazideliktů odpovědnost, přímo způsobila škodné následky ve vztahu k osobě, která je bezprostřední obětí této události“ (rozsudek Soudního dvora ze dne 11. ledna 1990, C-220/88, *Dumez France SA v. Hessische Landesbank*, bod 20). V témže rozhodnutí – a v mnoha dalších – Soudní dvůr Evropské unie mimoto objasnil, že příslušnost ve věcech týkajících se deliktů odpovědnosti představuje výjimku z obecného pravidla, podle něhož jsou příslušné soudy státu, v němž má žalovaný bydliště. Tato zvláštní příslušnost je založena na existenci zvláště úzkého vztahu mezi sporem a jinými soudy než soudy příslušnými podle bydliště žalovaného, který odůvodňuje určení příslušnosti těchto soudů z důvodu řádného výkonu spravedlnosti a užitečné organizace řízení. Jedním z cílů nařízení č. 1215/2012 je zabránit mnohosti příslušných soudů, která zvyšuje nebezpečí neslučitelnosti rozhodnutí (rozsudek Soudního dvora ze dne 11. ledna 1990, C-220/88, *Dumez France SA v. Hessische Landesbank*, body 17 až 18).

Ve věci *Antonio Marinari v. Llodys Bank plc a Zubaidi Trading Company* Soudní dvůr Evropské unie zdůraznil, že příslušnost ve věcech týkajících se deliktů odpovědnosti stanovenou nařízením č. 1215/2012 nelze vykládat rozšiřujícím způsobem tak, že by zahrnovala každé místo, kde mohou být pocíťovány škodlivé

následky skutečnosti, která způsobila škodu, ke které ve skutečnosti došlo v jiném místě. Výraz „*místo, kde došlo nebo může dojít ke škodné události*“, tedy nelze vykládat tak, že zahrnuje místo, kde poškozený dle svého tvrzení utrpěl majetkovou újmu, která nastala v důsledku původní škody, ke které došlo a kterou utrpěl v jiném [členském] státě (rozsudek Soudního dvora ze dne 19. září 1995, C-364/93, *Antonio Marinari v. Llodyd Bank plc a Zubaidi Trading Company*, body 14 až 15).

Předkládající soud z citované judikatury usuzuje, že příslušnost ve věcech týkajících se deliktní odpovědnosti mohou zvolit pouze osoby, které byly poškozeny přímo, pokud uplatňují primární škodu, a nikoli pouze následnou škodu.

V daném případě žalobkyně tvrdí, že se v případě nároků, které uplatňuje, jedná o primární škodu, která vlastníkům vozidel vznikla koupí a předáním neplnohodnotných vozidel v místě předání. Teprve v důsledku toho nastaly účinky deliktního jednání žalované, které přímo poškodilo spotřebitele.

Podle názoru soudu však primární škodu představuje software pro manipulaci s emisemi, který je podle tvrzení žalobkyně zabudovaný do motoru EA 189, jelikož tak došlo k zabudování motoru, který porušuje nařízení (ES) č. 715/2007, vozidlo tedy bylo stíženo vadou, která (následně) snížila jeho hodnotu. Škoda, o níž strana žalující tvrdí, že vznikla v důsledku snížení hodnoty, podle názoru předkládajícího soudu představuje následnou škodu, která je důsledkem toho, že dané vozidlo je stíženo faktickou vadou.

Žaloba je založena na nárocích kupujících, kteří tato vozidla jako nová nebo ojetá zakoupili buď od profesionálních prodejců automobilů, nebo od soukromých prodávajících. Pokud by se přijalo tvrzení žalobkyně, podle něhož se škoda projevuje pořízením daných vozidel, a tedy ve vozidlech samých, vyvstává podle názoru předkládajícího soudu otázka, zda údajná primární škoda podle argumentace žalobkyně nemusela vzniknout již prvnímu nabyvateli, v tomto případě smluvnímu prodejci, resp. generálnímu dovozci. Připustí-li se, že k primární škodě došlo u příslušného prvního nabyvatele, bylo by nutno případné škody vzniklé všem pozdějším nabyvatelům posoudit pouze jako následné škody.

Podle rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie vydaného ve věci *Marinari* totiž výraz „*místo, kde došlo ke škodné události*“, nelze vykládat tak, že zahrnuje místo, kde poškozený dle svého tvrzení utrpěl majetkovou újmu, která nastala v důsledku původní škody, ke které došlo a kterou utrpěl v jiném [členském] státě. Je tedy vyloučeno, aby pouhé následné škody zakládaly příslušnost.

Situace v projednávaném případě se ovšem od věci *Marinari* odlišuje tím, že v citované věci primární škoda vznikla samotnému žalobci v jednom členském státě a on se dodatečně chtěl dovolávat následné škody, o které tvrdil, že vznikla v jiném členském státě. Argumentace žalobkyně v projednávaném případě ale směřuje k tomu, že vlastníci vozidel až do nákupu a předání vozidel a před tím,

než údajná manipulace vešla ve známost, ještě nemohli utrpět vůbec žádnou a tudíž – na rozdíl od věci *Marinari* – ani žádnou primární škodu.

Vedle otázky primární a následné škody ale podle názoru předkládajícího soudu vyvstává rovněž otázka, zda lze pro čistě majetkovou újmu vzniklou v důsledku deliktního jednání založit příslušnost podle čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012.

Soudní dvůr Evropské unie se ve věci *Rudolf Kronhofer v. Marianne Maier a další* zásadním způsobem vyjádřil k místu následku u čistě majetkové újmy a objasnil, že pojem „*místo, kde došlo ke škodné události*“, nezahrnuje místo bydliště žalobce, kde se nachází „centrum jeho majetkových zájmů“ již jen z toho důvodu, že zde utrpěl peněžní újmu vyplývající ze ztráty částí jeho majetku, ke které došlo a kterou utrpěl v jiném státě, který je smluvní stranou (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. června 2004, C-168/02, *Rudolf Kronhofer v. Marianne Maier a další*, bod 21). S odkazem na rozhodnutí ve věci *Marinari* (rozsudek Soudního dvora ze dne 19. září 1995, C-364/93, *Antonio Marinari v. Llodys Bank plc a Zubaidi Trading Company*, bod 14) bylo zdůrazněno, že pojem „*místo, kde došlo ke škodné události*“, nelze vykládat rozšiřujícím způsobem tak, že by zahrnoval každé místo, kde mohou být pocíťovány škodlivé následky skutečnosti, která způsobila škodu, ke které ve skutečnosti došlo v jiném místě. Jinak by určení příslušného soudu záviselo na nejistých okolnostech, jako je místo, kde se nachází „centrum majetkových zájmů“ poškozeného, a bylo by tudíž v rozporu s posílením právní ochrany osob usazených ve Společenství, což je jedním z cílů úmluvy, neboť žalobci má být umožněno snadno určit soud, ke kterému může podat návrh, a žalovanému rozumně předvídat, u kterého soudu může být žalován. Nadto by tento výklad nejčastěji vedl k uznání příslušnosti soudů bydliště žalobce, které úmluva, vyjma případů, které výslovně stanoví, není nakloněna (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. června 2004, C-168/02, *Rudolf Kronhofer v. Marianne Maier a další*, body 19 a 20).

Ve věci *Harald Kolassa v. Barclays Bank plc* Soudní dvůr Evropské unie zopakoval, že pouhá skutečnost, že na žalobce dopadají finanční důsledky, není důvodem pro určení příslušnosti soudů místa, kde má bydliště, pokud se místo příčinné události i místo, kde došlo k újmě, nacházejí na území jiného členského státu. Takové určení příslušnosti je naproti tomu odůvodněné, je-li žalobcovo bydliště skutečně místem příčinné události nebo místem, kde došlo k újmě (rozsudek Soudního dvora ze dne 28. ledna 2015, *Harald Kolassa v. Barclays Bank plc*, body 49 a 50).

S ohledem na argumentaci žalobkyně a na citovanou judikaturu Soudního dvora Evropské unie by na první pohled bylo třeba vznik škody umístit do Rakouska, jelikož teprve zde došlo ke škodnému následku a zde se projevila u příslušných vlastníků vozidel. Tato okolnost by nasvědčovala existenci místa následku ve smyslu čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012 v Rakousku.

Nicméně Soudní dvůr Evropské unie v rozhodnutí *Universal Music International Holding BV v. Michael Tetreault Schilling a další*, které bylo vydáno krátce poté,

objasnil, že se právě u čistě majetkové újmy nelze zaměřit na jedinou okolnost, a konstatoval, že čistě finanční újmu, která (v citované věci) nastala přímo na bankovním účtu žalobce, nelze samu o sobě kvalifikovat jako „relevantní vazbu“ podle (dnešního) čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012. Pouze za situace, kdy i jiné konkrétní okolnosti věci svědčí ve prospěch určení soudní příslušnosti na základě místa, kde došlo k čistě finanční újmě, může taková újma oprávněně umožňovat žalobci, aby podal žalobu u soudu tohoto místa (rozsudek Soudního dvora ze dne 16. června 2016, C-12/15, *Universal Music International Holding BV v. Michael Tetreault Schilling a další*, body 38 a 39).

Ve věci *Helga Löber v. Barclays Bank plc* Soudní dvůr Evropské unie konečně potvrdil, že se při určení příslušnosti soudů mimo oblast působnosti obecného soudu žalovaného zohledňují konkrétní okolnosti a poměry (rozsudek Soudního dvora ze dne 12. září 2018, *Helga Löber v. Barclays Bank plc*, body 29 a 31).

Předkládající soud tedy má pochybnosti, zda v daném případě pouhá koupě od rakouských prodejců automobilů a předání vozidel v Rakousku samy o sobě postačují k tomu, aby ve smyslu čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012 založily příslušnost rakouských soudů. Pokud se při posouzení místa následku ve smyslu čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012 nevyhází výlučně z místa uzavření kupní smlouvy a místa předání vozidel v Rakousku, nýbrž se „při určení soudní příslušnosti“ zohlední „jiné konkrétní okolnosti“ ve smyslu citované judikatury Soudního dvora Evropské unie, je třeba konstatovat následující:

Výtka žalobkyně v podstatě tkívá v tom, že žalovaná klamala o tom, že motory, které vyrobila, odpovídají unijnímu právu, čímž vlastníkům daných vozidel způsobila škodu, která od počátku spočívá v nižší hodnotě těchto vozidel. K deliktnímu jednání žalované tvrzenému žalobkyní došlo v Německu. Veškeré nároky se ve skutkové rovině týkají vždy stejného protiprávního jednání vytýkaného žalované, které se událo v Německu. Vystává tudíž otázka, zda by s ohledem na věcnou blízkost a blízkost důkazů neměly vhodnější předpoklady k posouzení tvrzených nároků německé soudy v sídle žalované. Sama okolnost, kde v Rakousku (nebo v Evropě) bylo vozidlo zakoupeno a předáno, totiž při posuzování otázek, které jsou relevantní pro uplatňované nároky, nehraje žádnou roli. Všechny soudy, k nimž by byla podána žaloba, by totiž musely objasnit následující otázky: Dopustila se žalovaná klamavého jednání uváděného žalobkyní? Odpovídal motor EA 189 požadavkům stanoveným unijním právem? Mělo jednání nebo opomenutí žalované vliv na hodnotu vozidel vybavených tímto motorem? V této souvislosti lze mít za to, že většina věcných důkazů i důkazů podávaných osobami, které jsou pro objasnění těchto otázek relevantní, se nachází v Německu. Rovněž otázku, zda daná vozidla v důsledku údajných manipulací ztratila v Rakousku na hodnotě, lze v Německu posoudit právě tak jako v Rakousku. Ke snížení hodnoty uvedené v žalobě dochází na základě procentuálního výpočtu, takže není nutné posouzení každého jednotlivého vozidla. Rovněž EU schválení typu uvedené žalobkyní nebylo uděleno v Rakousku, a v Rakousku by tudíž nebylo odňato.

Použijí-li se na tento případ úvahy uvedené ve věci *Universal Music*, svědčilo by mnohé ve prospěch místa následku v Německu: ve věci *Universal Music* nastala majetková újma žalobkyně v důsledku toho, že poukázala peníze ze svého účtu v Nizozemsku. Soudní dvůr Evropské unie přesto odmítl, že by se místo následku nacházelo v Nizozemsku, jelikož založení příslušnosti českých soudů bylo odůvodněno důvody řádného výkonu spravedlnosti a účelné organizace řízení. V projednávaném případě sice ke škodě podle tvrzení žalobkyně došlo v důsledku koupě a předání vozidel, která byla vybavena údajně zmanipulovanými motory, v Rakousku, tvrzené škody ale podle návrhového žádání mají původ v souboru skutkových okolností, které nastaly v Německu. Z hlediska účelné organizace řízení, zejména z důvodu blízkosti sporu a snazšího provádění důkazů, by tedy i v projednávaném případě pro objasnění odpovědnosti za tvrzenou škodu zřejmě byly objektivně vhodnější německé soudy.

Pokud se pro účely otázky příslušnosti, jak činí i žalobkyně, vychází z místa koupě a předání dotčených vozidel konečným odběratelům, mimo jiné též osob, které zakoupily ojetá vozidla, vyvstávají rovněž pochyby o možnosti žalované předvídat, který soud je příslušný.

Předkládající soud má konečně rovněž pochybnosti, zda by uznání mezinárodní příslušnosti rakouských soudů bylo slučitelné s restriktivním výkladem pravidel o zvláštní příslušnosti uvedených v nařízení [č. 44/2001, resp. č. 1215/2012], k němuž nabádá judikatura Soudního dvora Evropské unie (viz např. rozsudek Soudního dvora ze dne 16. června 2016, C-12/15, *Universal Music International Holding BV v. Michael Tetreault Schilling a další*, bod 25; věc *Löber*, bod 17).

Ve prospěch příslušnosti rakouských soudů lze ovšem uvést, že jeden z (více) základů nároků založených na deliktním jednání uváděných žalobkyní se týká odpovědnosti za uvedení v omyl vyvolaný lstí podle § 874 [Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch] (Všeobecný zákoník občanský). Aby předkládající soud vyjasnil existenci tohoto nároku, musel by posoudit, zda jednotliví dotčení vlastníci vozidel – jejichž nároky uplatňuje žalobkyně – byli skutečně uvedeni v omyl a zda jednání žalované mělo příčinnou souvislost s tvrzenou škodou. Výslech dotčených vlastníků vozidel by tedy byl nevyhnutelný. Sama okolnost, že soud má vyslechnout svědky, kteří mají bydliště v Rakousku, ale bez existence dalších hraničních určovatelných pro určení příslušnosti soudu podle místa následku podle čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012 nemůže vést k mezinárodní příslušnosti předkládajícího soudu. Již na základě účelu, k němuž byla žalobkyně založena, nelze přehlédnout, že v pozadí argumentace o existenci místa následku v Rakousku ve smyslu čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012 stojí pochopitelné zájmy ochrany spotřebitelů. Podle názoru předkládajícího soudu by ale tyto zájmy při posuzování mezinárodní příslušnosti neměly být brány v úvahu. Například ve věci *Andreas Kainz v. Pantherwerke AG* (rozsudek Soudního dvora ze dne 16. ledna 2014, C-45/13, *Andreas Kainz v. Pantherwerke AG*, bod 31) Soudní dvůr Evropské unie zdůraznil, že čl. 5 bod 3 nařízení č. 44/2001 (odpovídá čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012) právě že nesměřuje k tomu, aby slabší straně byla zaručena zvyšená ochrana.

Procesní záležitosti:

Vzhledem k tomu, že pro rozhodnutí o mezinárodní příslušnosti předkládajícího soudu je rozhodující správné použití unijního práva, předkládá se výše uvedená předběžná otázka.

Řízení vedené u předkládajícího soudu je třeba přerušit až do vydání rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie.

Landesgericht Klagenfurt, oddělení 21

Klagenfurt, dne 17. dubna 2019

[*omissis*]

PRACOVNÍ DOKUMENT